

WHITTEBERG . BOKDR. "ST. LOUIS"

No. 11. }

November 1877

} B. Marg.

Gartneren og hans lille Søn.

Velkommen, velkommen, mit elskte Barn,
fra Sengen her ud i Haven!

— Gud Fader ske Tak, at et det blev
fra Sengen og ud i Graven!

I Dage og Uger, alt mens du laa
og sygnede hen der inde,
gik jeg her ude og pustede stilt
og var saa bekymret i Sinde.

Jeg savnede dig, din Leg og Sang,
din lystige Springen og Jagen;
jeg var jo vant til dit Besøg
vel hundrede Gange om Dagen.

Jeg bad saa ofte, naar ene jeg gik
her ude i Havens Gange:

"O Gud! jeg har der inde en Blomst,
for hvilken jeg er saa bange!

O derfor den falmer og gaar ud,
da falmer hele min Have; —

men plet den, plet den, du kære Gud
og skænk den Sundhedens Gave!"

— Ja tro mig, mit Barn, min Sjel var fuldt
af Tanken om dig optagen.
Nu var det mig, som søgte til dig
vel hundrede Gange om Dagen.

Men nu er den endt, den trange Tid,
Gud forte den naadig til Maalet.

— Jeg synes aldrig, min Have før
saa skønt som i Dag har straalet.

Tag Blomsterne her, de bedste, jeg har,
og fryd dig ved Farven og Dusten!
Gid Farve og Friskhed du ogsaa snart
maa vinde her ude i Luften!

Men gid for alt at din Barnessel
maa vore og tribes her efter,
at den af Guds Naades sunde Luft
maa indaande Evighedskræfter.

B. Nielsen.

Mormo'r's Dine.

Vær nu stille et Døleblif, saa skal jeg fortælle en Historie!

Jeg vil i Forveien sige jer, at den er ikke opdigtet. Virkeligheden er fuld af sande Historier, thi hvert Mennekehjerte har sin.

Det er alligevel ikke noget Hjertes Historie i sin Helhed, jeg har i Sinde at fortælle; jeg vil blot tale om — Mormo'r's Dine.

Formodentlig kjende mange iblandt jer en eller anden gammel Kone, som ligner Mormo'r, selv om hun ikke er ganske som hun; thi af saadanne Kvinder findes der ikke mange. Hver Gang jeg ser en ældre, tarvelig klædt, men pen og ordentlig gammel Kone, med klare blaa Dine, ud af hvilke en i Livets Prøvelser lutret og med Gud forsonet Sjæl lyser mig i Møde, kommer jeg til at tænke paa Mormo'r, skjont hun nu har ligget i Graven i mange Aar.

Mormo'r var, ja, hvad var hun nu egentlig? For det første var hun ikke min Mormo'r. Hun var en gammel, simpel Indsiddere, men det var ogsaa det eneste simple ved hende. I skulde have seet, hvor net hendes lille Hæve var, med sin Lavendelhæk og sine hvide Klæder, og hendes Stue, med de hvidsturede Stole og det blaastribede Sengeomhæng.

En fattig Indsiddere var Mormo'r ikke; hun havde eiet baade Gaard og Jord i sine Dage, men nu havde hun overladt Gaarden til Børnene.

I sin Barndom havde hun været et rigtig viltert Pigebarn, netop som den lille Pige, I kjende, og havde sprunget omkring ganske som hun.

Hele Forfjellen mellem Mormo'r og hende er den, at hun har sine Støvler paa, men Mormo'r sprang omkring paa bare Fødder — det gif saa meget lettere — at den lille Pige har Kloler med Garneringer, som hun river i Stykker paa

Buffene, men Mormo'r havde kun en lille snæver Hvergarskjole uden Garneringer.

Hadde hun levet i vor Tid, saa havde hun vel haft mindst "to Biber" paa Klolen og formodentlig ogsaa Dvertkjole — hvem har ikke det! men det var andre Tider den Gang, og derfor var Mormo'r saadan som hun var.

Mange Prøvelser havde hun gennemgaaet, ellers vilde hun aldrig have faaet det Udtryk i Dinene, som hun havde. Hun saa altid Folk lige i Dinene, naar hun talte med dem, men det var ikke alle, som kunde se stift paa hende.

Nu skulde hun hen at besøge sin gifte Datter, som havde faaet Gaarden. Det var et helt Aar, siden hun havde været der, og hun længtes efter at se, hvor meget hendes Datterbørn vare vorede, og hvor store Fremstridt de havde gjort i den Tid. Der var to Piger og en Dreng.

Mod Smaapigerne var der egentlig ikke noget at sige: ingen fødes fuldkommen, og heller ingen bliver fuldkommen her paa Jorden, men det er dog vor Pligt at stræbe efter ved Guds Naade at blive bedre og bedre efterhaanden; "kun de rene af Hjertet skal se Gud".

De smaa Piger vare vorede i Skjønhed baade paa Legeme og Sjæl, siden Mormo'r sidst besøgte dem; saaledes var det ikke med Broderen: han havde været sig styg paa Sjelen, han var paa Vej til at blive, hvad man i Almindelighed mener med et daarlige Menneffe.

Han smaaftjal og løl, og løl og smaaftjal, thi de Synder følges ad.

Om Natten slog Samvittigheden ham undertiden. Ofte kunde han ikke sove for Uro; han var bange for et raslende Blad; han drømte om Dommens Dag, vaagnede i Forstrækkelse og foresatte sig da ofte at gaa strax til Fader og Moder og aabent og ærligt tilstaa sine Forseelser og bede dem om Forladelse for alle de Sorger, han havde gjort dem; men

blev det saa blot lyst igjen, saa var det forbi med Angeren.

Den, som gjør Mørkets Gjerninger, er altid bange for Mørket.

Dagen før Mormo'r kom, havde Per — saaledes hed Drengen — netop gjort saadan noget ondt i Smug. Han havde taget Benge i sin Faders Tegnebog og kunde som sædvanlig ikke bringes til at beskende, men negtede frækt, ja, saa vidt var han kommen, siden han sidst saa Mormo'r.

Forresten viste Udtrykket i hans Ansigt ikke mindste Tegn til, at han havde nogen Forestilling om det fornedrende i sin Gjerning; saa snart Forhøret var forbi, eller Bankene overstaede, var han sorgløs, som om intet var hændet.

Men nu var Mormo'r kommen.

De to Smaapiger klyngede sig strax til hende; det var saa inderlig godt imellem den gamle og de smaa.

Deres Dine vare ogsaa saa klare, ja, I forstaa nok: ingen Skygge af en ond Samvittighed gjenspejlede sig i dem.

Per derimod skulede lidt, da han mærkede, at Mormo'rs Dine hrilede paa ham; han var ikke i Stand til at se hende lige i Dinene, han klyngede sig heller ikke til hende som Søstrene.

Mormo'r saa og saa paa Per. Ingen havde fortalt hende, hvorledes det var fat med ham; men hun havde seet saadanne uklare Dine før og forstod strax, at det ikke stod rigtig til med Sjelen indenfor dem.

"Naa, lille Per," sagde hun endelig, da Per ikke kom hen til hende, "du er da vel aldrig voret fra Mormo'r?"

Hun traf ham hen til sig, tog ham under Hagen og vendte hans Ansigt op ad — mod Lyset.

"Du er da vel ikke bange for Lyset," sagde hun, "Guds Dine ere meget klare."

Og hun saa Per lige ind i Diet, men han slog begge sine Dine ned.

"Lille Ben," sagde hun og hjærtegnede ham, ligesom hun havde hjærtegnet de andre; "du vil vel ogsaa være et Guds Barn, vil du ikke?" Og atter saa hun mildt og gjennemtrængende paa Per, og det Blik virkede og varmede, thi der var en Straale af Guds Kjærlighed deri.

Da saa Per op, men kun et Dieblif, thi hans Dine fyldtes med Taarer, og lidt efter gjorde han som Petrus: han gik ud og græd bitterlig.

Men om Ratten — Mormo'r blev der den Nat — kunde Per ikke saa Søvn i sine Dine, thi saa snart han lukkede dem, saa han Mormo'rs klare Dine, skjønt hun ikke laa i det Kammer, og saa hørte han en Stemme indeni sig gjentage hendes Spørgsmaal: "Du vil vel ogsaa være et Guds Barn, vil du ikke?" og saa vred han sig i Samvittighedskvaler som en Drm i en Myretue.

Til sidst kunde han ikke udholde det, og derfor stod han sagte op og listede sig ind i Havestuen, hvor Mormo'r laa.

"Er det dig, Per?" spurgte Mormo'r, saa snart han tog i Døren. Han blev forundret over, at hun ventede ham.

"Jeg vidste nok, at du vilde komme," sagde Mormo'r.

Og saa fik Per sagt det, som trykkede ham, og efter den Tid blev det bedre med ham. Hvad streng Tugt og Straf ikke havde kunnet gjøre, det gjorde Mormo'rs Dine med hjærlig Formaning af Herrens Ord.

Per har nu i mange Aar været en agtet og hæderlig Mand. Hans Dine ligne Mormo'rs. Saa snart han møder en slden Dreng eller Pige med skulende Blik, er det ganske, som om hans Dine spørge: "Du vil vel ogsaa være et Guds Barn, vil du ikke?"

Har ingen af jer mødt ham?

Den fattige Frits.

Paa den kolde Sten foran det største Hus i Forstaden satte han sig ned, hungrig og træt. Han var kommen langt borte fra. Han var forældreløs, hjemløs og søgte et Menneske, som forbarmer sig over den Fattige. Ofte fik han høre: "Gaf bort i Fred, varm dig og mat dig!" men man gav ham ikke, hvad han trængte (Jac. 2, 16). Og den stakkels Frits maatte med Taarer drage videre. Et lidet Stykke Brød, en Bog og en gammel Frakke, det var al hans Eiendom; den bandt han sammen i en liden Byldt og begav sig paa Veien til den nærmeste By.

Dog, Byen var langt borte, og Veien var slem. Det var sent paa Høsten, Træerne havde mistet sit Løv, og den første Sne var falden. Det begyndte at

moikne, da Drengen træt og hungrig satte sig ned paa den kolde Sten foran Huset i Forstaden. Hvormange tusind Skridt havde han ikke endnu at gaa, førend han kom midt ind i Hovedstaden. Han sad og tænkte derpaa. Næsten tabte han Modet, og kun hans barnlige Tillid til Gud opretholdt ham og den opmuntrende Tanke, at blandt saa mange Mennesker maatte der dog findes En, som kunde bruge ham og ikke vilde negte ham Næring og Klæder.

Var han dog kun derinde i Staden! Engang havde han jo boet der, da hans Fader endnu levede. Hvormange store Huse og lange Gader og saa mange, mange Mennesker havde han da seet! Engang havde han nær forvildet sig. Han tænkte derpaa med Befymring. Det

Men frels os fra det Døde!

(Fortættelse fra forr. Side.)

kunde jo hænde ham igjen, han kjendte ikke Gaderne, intet Menneſte. Hvem ſkulde viſe ham tilrette, ham, den Fat- tige, ſom ingenſteds boede, ilke havde Fader, ilke Moder, ilke Broder eller Sø- ſter? Den ſtaffels Frits blev bange, og i Angeſten foldede han ſine Hænder og bad: "Kjære Gud! bliſ hos mig! Det

bliver Nat, og jeg formaar ilke at komme længere. Viſ mig dog et Menneſte, ſom vil hjælpe mig!"

Men det blev ſenere og ſenere paa Af- tenen og ſtedſe koldere; intet Menneſte viſte ſig. Det blev mere og mere ſtille, og ſtaffels Frits begyndte bitterlig at græde. Endelig opløſtede han ſit An-

figt, og hans taarefyldte Dine faldt paa en Klokkestreg ved Indgangen til det store Hus. Vævende løftede han sin Haand; det forekom ham, som maatte han her finde Hjælp, og han drog skjælvende i Strengen.

Det var skeet. Høit lod Klokkens Ringen. En venlig Mand aabnede Porten og sagde: "Hvad bringer du, Barn?" En Straale af Glæde lyste over Drengens blege Ansigt, da han saa Døren aabnet, men paa Mandens Spørgsmaal havde han intet Svar. Istedet derfor sagde han bønfuldende: "Ak, kjære Herre, behold mig dog hos Eder denne Nat!"

"Min Gud!" hvidskede Manden; hans prøvende Ole havde opdaget Drengens Nød. Han førte ham gennem en rummelig Sal til Epistestuen, spurgte ham om Forskielligt og sagde derpaa: "Spis og drif nu og tak Gud!" Den stakkels Frits lod sig ikke dette sige 2 Gange. Saadant Aftensmaaltid havde han ikke kunnet drømme om og endmindre det rene gode Natteleie, som blev ham anvist. Med varme Takkebønner til sin Gud og Frelser lagde han sig ned og sovned ind.

Klokkelyd vakte ham den næste Morgen. Han troede sig hensat i en Sagnverden; saa sødt havde han sovet, og han vidste ikke, under hvilket Tag. Da hørte han Trin. Tungt faldt det ham atter paa Sinde, at han vel snart maatte bort og var en hjemløs Dreng uden Fader og Moder. Men den samme venlige Mand rakte ham Haanden og førte ham til et Kapel, hvor en Mængde Børn, baade smaa og store, vare samlede til Morgenandagt. Manden læste af Skriften og bad. En Anden spillede Orgelet, og Alle sang saa andagtsfuldt og høitideligt. Derpaa gik de igjen pent og stille; dog vare de Alle fulde af Lyst og Liv; det saa han paa deres straalende Dine, deres friske Kinder. Medens han glemte sig selv stod og saa paa den glade

Børnefære, greb den venlige Mand atter hans Haand og førte ham gennem mange Stolerum til Epistestuen igjen, hvor nu alle Børnene glade nød deres Frokost.

Den hjemløse Frits havde fundet et kjærligt Hjem. Gud havde ført ham til et Waisenhus, som kjærlige Kristenhænder havde bygget for saadanne hjemløse Smaa som ham.

"Hvo, som annammer et fadant Barn i mit Navn, annammer mig," siger Frelseren (Math. 18, 5).

Men frels os fra det Døde!

(Viliede paa foreg. Side.)

I de tre sidste Bønner frabede vi os det Døde. Efterat vi nu i den femte Bøn særskilt have nævnt Syndens Skyld, al den Brede, Dom og Straf, vi ved vore Synder have fortjent af Gud, og i den sjette Bøn særskilt bedet ham bevare og forsvare os mod de mange Fristelser til Synd, — saa bede vi Gud i denne Bøn til Slutning som i en Sum frelse os fra alt Dødt, baade aandeligt og legemligt, det være af hvad Art det være vil, "de tusinde Glendigheder og Hjertelidelser, som ere i denne Verden og pine og plage de stakkels Menneker." Men ligesom vi nu aldrig her i Verden kunne blive fuldkommen frie for Fristelser, saaledes kunne vi heller ikke her frelses fra alt Dødt. Det sker først ved en salig Død, og derfor bede vi Gud i denne Bøn ogsaa derom, "at vi i vor sidste Livstime maa lykfsaligen henvandre fra dette elendige Liv til det evige Liv."

Derfor skal denne Bøn give os ret indertlig Lyst og Længsel efter saligen at vandre herfra i Jesu velsignede Navn og blive fuldkommen forløste fra Synd og al Nød og komme did, hvor Synd og Sorg og Suk ei mere findes, hvor hver Taare skal være astørret af vore Dine.

Men for dem, som dø i Bantro og Ubodfærdighed, er Døden ingen saadan Forløsning fra det Døde, men tværtimod en Indgang til alt Dødt baade paa Sjæl og Legeme, saa det Døde da paa det Allerforfærdeligste kommer over dem i Helvedes evige Kval. Fra en saadan usalig Død bede vi da her Gud bevare og fri os for Jesu Skyld.

Lær af den gamle Simeon at dø!
 Hav Simeons Hjerte, Simeons Dø, Simeons Arme, Simeons Mund! Hans Hjerte for at glæde dig ved Budskabet om Kristo, hans Dø for at kende din Frelser i ham, hans Arme for at holde ham fast, hans Mund for at love ham. Saa kan du dø vel.

Et indbjerget Svødeforn.

En Missionær i Vestindien fortæller følgende: For nogle Dage siden forundte Herren mig en stor Dymuntring ved en af vore sorte Skolepigers Dødsfæng. Lille Johanna havde nys fyldt syv Aar, da hun en Dag blev alvorligt syg. Jeg spurgte hende: "Johanna, er du bange for at dø?" "Al nei," svarede hun med et glædestraalende Blik. "Frygter du virkelig ikke for Døden," vedblev jeg, "og kan du tro, at Jesus vil optage dig i Himmelen?" "Ja," svarede hun, "det skal han; thi han har selv sagt: "Lader de smaa Børn komme til mig og forhindre dem ikke; thi Guds Rige hører Saa-danne til." "Om du fik vælge mellem at blive frisk eller at gaa til Frelseren, hvad valgte du da?" Hun svarede: "At gaa til min Frelser." "Hvorfor elsker du ham? Hvad har han gjort dig?" "Han har tuget fra mig alle mine Synder."

Efter nogle flere Spørgsmaal sang jeg en Salme om Kristi Lidelse, og hun istemte med saadan Inderlighed, at jeg

frygtede for, at det skulde udmatte hende for meget, hvorfor jeg holdt en kort Bøn med hende og gif.

Den følgende Eftermiddag kom hendes ældre Søster og sagde med Taarer i Øinene, at hun vel ikke finder sin Søster illsve, naar hun kommer hjem igjen. Jeg skyndte mig did. Da jeg kom ind i Hytten, satte jeg mig ved Siden af det syge Barn. Det lille sorte Ansigt var forunderligt forklaret. "Johanne, hvorhen gaar du?" ytrede jeg. Hun løstede sin Haand, pegede opad og sagde: "Lærer, jeg gaar til Himmelen." Hun syntes at have store legemlige Lidelser, men hendes Sjæl var beredt til at indgaa i Uforsjængeligheden. Jeg talte med hende om den Herre Jesus. Dette glædede hende; thi hendes Sjæl var opfyldt af hans Kjærlighed. Videre sagde jeg: "Johanna, du har nok store Lidelser, venter du paa Forløsning?" "Ja," sagde hun, "det tager snart en Ende." Og hendes Haab blev ikke beskjæmmet. Nogle Timer efter indsovnede hun stille og sødt i sin Kjære Forlovers Arme.

Lille Emmas Spørgsmaal.

En ung Officer vendte tilbage fra en Døvesleir til sin Farbroders Hjem. Opdragen af kristelige Forældre havde han, ihvorvel han ikke selv var en Kristen, dog ført et fromt Liv i det Udvortes. Men nu, omgiven, som han havde været, af ugudelige Kammerater, havde han begyndt at blande stygge Eder ind i sin Tale. Hans lille syvaarige Kusine Emma mærkede snart denne Forandring, og da han, idet han spøgede med hende, let lod undslippe sig en Ed, sagde hun med Alvor i Blik og Stemme: "Fætter Karl, jeg synes ikke om, at du banded og sværger."

"Jeg ved, at det er urigtigt, lille Emma," svarede Officieren lidt forlegen.

"Men naar du ved, at det er urigtigt,"

fortsatte lille Emma, "hvorforsjør du det da?"

Fættter Karl er siden den Tid bleven en troende Mand, og han har ofte sagt, at han aldrig i sit Liv har faaet en Tilrettevisning, der har truffet ham saaledes som lille Emmas simple Spørgsmaal: "Men naar du ved, at det er urigtigt, hvorforsjør du det da?"

Aftenfang.

(Efter det Engelske — John Keble.)

Kan synges som: Her kommer dine arme Smaa.

Min Sjeles Sol, min Frelser kjær,
Der er ei Nat, hvor du er nær:
O, lad mig altid se paa dig,
Og skul dig, Jesu, ei for mig!

Naar i den sidste Aftenstund
Mit Døie falder hen i Blund,
Min sidste Tanke da vær du,
Og kom mig i min Sovn ihu!

O, det er ret en fallg Trost
At slumre ind ved Jesu Bryst,
Mens glade Himmel-Engle smaa
Som Nattevagt om Leiet staa.

Bliv, Jesu, altid du hos mig!
Jeg kan ei leve uden dig.
Tag Bolg hos mig, Jesu sød!
Foruden dig jeg tør ei dø.

Vær hos mig, hvor jeg sidder, staar,
Velvign min Vandring, hvor jeg gaar,
Vær hos mig i din Kjærlighed
Og led mig ind i Himlens Fred!
Bernt Aftenvold.

Gaade.

Mit Første har været i Isd og Vand,
I Kampen det ofte forsvaret sin Mand;
Det løber igjennem den haarde Sten,
Vel stundom paa temmelig langsomme

Men trænger tilsidst dog igjennem det Høle
Og stiller det da i forskellige Dele.

Mit Andet er et færligt Baaben,
Hvis Stemme gennem Kamp og Raaben
Alt overdøyer, ofte seirer

Og Modstand som et Støv bortveirer.
Endstjønt det føres maa af Haanden,
Det styres, ledes maa af Munden.

En Kraft hver enkelt er forenet,
Hel er af begge jeg forenet,
Jeg ældes, farves rød, snart sort,
Jeg rustes, og jeg kastes bort.

Svar paa Katekismespørgsmaal i No. 10.

Henrik havde overtraadt det 9de Bud,
og han var bange for at komme til at
overtræde det 7de Bud.

Paa "Børnenes Jubeloffer"

modtaget

Af Sofia og Clara Knutsen, Missicott, Wis., \$1.00

Ved Pastor Kuh fra Børnene i She-
bongan Ngh., Wis., 5.00
Fra Børnene i La Croix Ngh., Wis. 13.00

Tilf. \$19.00

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for 40 Cents.
No. 2—12 indb. " 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for 45 Cents.

NB. Begge Aargange sendes portofrit for denne Pris; Agenter erholde 10 pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10. Explr. 20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

3die Aargang, 1877

koster pr. Explr. 35 Cents.
Agenter, der selv holde Navneliste over de enkelte Abbonnenter, erholde Bladet
I Pakker paa fra 5—9 Expr. efter 30 Cts. pr. Ex.
— " " 10—49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalningen erlægges forskudvis.

Restancer paa Bladet bedes
indsendte strax.

Adresse: J. B. Frich,
Dr. 161, La Croix, Wis.